

Sygn. akt IV CSK 579/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa A. G.
przeciwko G. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 marca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 27 marca 2013 r.

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 27 marca 2013 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację strony pozwanej od wyroku Sądu pierwszej instancji uwzględniającego częściowo powództwo i zasądającego do strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 80.578,70 zł z odsetkami i kosztami procesu.

Sądy ustaliły, że strona pozwana pobierała od powódki opłatę określoną w umowie jako „marża”, która nie była marżą lecz w istocie stanowiła niedozwoloną opłatę pobieraną za samo przyjęcie towaru do sprzedaży, za którą powódka nie otrzymywała żadnego ekwiwalentu. Uznały, że działanie to stanowiło czyn nieuczciwej konkurencji określony w art. 15 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (jedn.. tekst: Dz. U. 2003, Nr 153, poz. 1503 ze zm. - dalej: „u.z.n.k.”) i powódce należy się zwrot bezprawnie pobranych kwot.

W skardze kasacyjnej, opartej na obu podstawach, strona pozwana jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych oraz potrzebę wykładni przepisów prawa a także nieważność postępowania.

Stwierdziła, że zachodzi konieczność ustalenia znaczenia pojęć „marży” i „rynku” użytych w art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k. oraz możliwości lub konieczności stosowania przy wykładni tego przepisu interpretacji pojęcia „marży” określonego w art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 5 lipca 2001 r. o cenach i pojęcia „rynku” określonego w art. 4 pkt 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów oraz zasad wynikających z nauki ekonomii a także wykładni całego przepisu art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k. z uwagi na brak w tej ustawie definicji powyższych pojęć oraz cel art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k., jak również odmienną wykładnię pojęć „marży” i „rynku” i kolizję zasad wykształconych w nauce ekonomii z wykładnią tego przepisu dokonywaną przez sądy powszechne.

Uzasadniając przesłankę nieważności postępowania powołała się na art. 379 pkt 2 k.p.c. i wskazała, że pełnomocnik powódki był w toku postępowania nienależycie umocowany, bowiem pełnomocnictwa udzielił mu mąż powódki M. G.,

który był upoważniony przez powódkę jedynie do podejmowania czynności materialnoprawnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do oceny, że skarżąca nie wykazała istnienia w sprawie przesłanek przedsądu, na które się powołała.

Przedstawione zagadnienie nie stanowi zagadnienia prawnego, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. - a więc poważnego i istotnego zagadnienia prawnego o charakterze uniwersalnym, wywołującego poważne kontrowersje i rozbieżne oceny prawne wymagające zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy. Sformułowanie wątpliwości skarżącej wskazuje na to, że w rzeczywistości powołuje się ona na potrzebę wykładni przez Sąd Najwyższy przytoczonych przepisów prawa. Jednakże skarżąca nie wykazała, że taka potrzeba występuje. Nie przedstawiła bowiem żadnych rozbieżnych orzeczeń sądowych wydanych w wyniku dokonania przez sądy różnej wykładni tych przepisów ani poważnych i istotnych kontrowersji czy rozbieżnych ocen prawnych co do rozumienia przedstawionych pojęć (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, z dnia 15 października 2002 r. II CZ 102/02, z dnia 28 marca 2007 r. II CSK 84/07 i z dnia 8 lipca 2008 r. I CSK 111/08, niepubl.). Jej argumentacja sprowadza się w istocie do kwestionowaniu ustaleń faktycznych i oceny dowodów, niedopuszczalnym w skardze kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.). Sądy ustaliły bowiem, że użyte w umowie pojęcie „marża” w rzeczywistości dotyczyło czego innego i świadczenie spełniało inną funkcję a powódka zobowiązana do uiszczania tych należności nie otrzymywała w zamian żadnego ekwiwalentnego świadczenia.

W sprawie brak także podstaw do uznania, że zachodzi nieważność postępowania z uwagi na nienależyte umocowanie pełnomocnika procesowego powódki radcy prawnego J. S. Złożył on bowiem przy pozwie pełnomocnictwo procesowe udzielone mu osobiście przez powódkę (k. 13) do prowadzenia sprawy przed sądami powszechnymi przeciwko oznaczonej imiennie stronie pozwanej.

Okoliczność, że dołączył także (k. 16-17) ogólne pełnomocnictwo notarialne udzielone przez powódkę swojemu mężowi jest bez znaczenia, gdyż to nie mąż powódki, lecz ona osobiście udzieliła pełnomocnictwa procesowego radcy prawnemu, mimo że pełnomocnictwo ogólne udzielone mężowi powódki upoważniało go także - wbrew stanowisku skarżącej - do udzielenia takiego pełnomocnictwa.

Biorąc wszystko to pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

Nie było podstaw do zasądzenia na rzecz powódki od strony pozwanej zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, bowiem wniosek powódki w tym przedmiocie, zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną, dotyczył tylko sytuacji oddalenia skargi, gdyż tylko o to wносиła powódka w odpowiedzi na skargę. Nie obejmował zatem wydania postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, które zapadło w sprawie.